

Politik, han har, kan han ikke anføre en eneste Argumentation for undtagen det Saab, at det ikke gaar galt; men naar Ens Politik er i den Grad umulig at forsvare som den, det ærede Medlem har, saa maa man i det Mindste have saa meget Mod, at man kan trække Folk med sig ved sit Exempel; men ikke en Gang det vil det ærede Medlem. Det ærede Medlem kan ikke anføre Noget for sin Politik, han har ikke Mod til at træde op for denne Politik, han kan kun en eneste Ting, han kan angribe os her og sige: Eders Politik er jeg ikke tilfreds med. Det er for lidt; det ærede Medlem maa vide, at for at indtage den Stilling, han gjør nu, er det nødvendigt, at man har en Politik, som man baade kan forsvare og har Mod og Villie til at staa ved; men det vil det ærede Medlem, som sagt, ikke. Han erklærede til Syvende og Sidst, at nu vilde han ikke negte Finantsloven, og i Oktober? Ja, han vil ikke sige, hvad han vilde i Oktober, det indhyller han i Mørke, og den 8de November vilde han heller ikke negte. Jeg kan da ikke se Andet, end at det ærede Medlems Politik er at kunne kritisere alt Andet og ikke sætte det ringeste Andet i Stedet. Til Slutning endnu en lille Bemærkning i Anledning af, at det ærede Medlem, og nu ogsaa det ærede Medlem for Varde (Kruse), har talt om de Angreb, de ere Gjenstand for. Jeg forstaaar, at det kan være en Krøst i deres egen megen Sorg og Bedrøvelse, om de kunde komme til at gjælde for Martyrer, men jeg kan ikke unde dem det. De ærede Medlemmer og særlig det ærede Medlem har saa skarpt og solidt angrebet os, at de maa verite Svar paa Tiltaale. Jeg har i Alt, hvad jeg har sagt til det ærede Medlem, ikke gjort Andet end skildret den Politik, han følger, jeg har bedt ham om at sige, om han vil blive ved at følge den, om han har Mod til det, eller om det er det ærede Medlems sidste Ord, at han ikke vil gjøre Andet end at kritisere.

Winter: Det er i Anledning af en Ytring af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), at jeg vil sige et Par Ord. Det ærede Medlem spurgte mig og Rigsdagsmanden for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær), hvorledes vi egentlig kunde vove at lade ham høre, at han var med til at ødelægge Grundloven og den almindelige Valgrets Stilling 1866, naar vi i 1870 havde understrevet et Program for det forenede Venstre, hvori der staaar nogle Ord, som han læste op; men der staaar noget Mere, som jeg skal tillade mig at nævne: „Nu som før er det Folkethinget, der har det konstitutionelle Livs Løftestang; — (Berg: Les det Hele! — Bille: Det er for langt!) Ja, jeg skal nok i ethvert Fald vide at begrænse mig — „Deraf at denne er iungere at magte, naar Lands-thinget er hæmmende, end naar det er hjælpende, følger, at der nu fordres større indre Kraft hos

Folkethinget end tidligere, men ikke at Folkethinget skal slippe sit af Grundloven anviste Maal, uder hvis endelige Opnaaelse det konstitutionelle Liv vilde blive uden virkeligt Indhold. Folkethinget har nemlig ubestaaet bevaret sin Hovedindflydelse paa den for Regjeringens Førelse aldeles nødvendige Lov, Finantsloven, med tilhørende Bevillingslove“. Det er aldeles rigtigt, den Anskuelse har jeg endnu, og den har jeg søgt at gjøre gjældende hver Gang, der har været Tale om den provisoriske Finantslov; da har jeg for mit Vedkommende gjort gjældende, at jeg ansaa den for at være stridende mod Grundloven, i hvert Fald mod Grundlovens Aand. Men nu staaar der her noteret, at ved Landsthingets forandrede Sammensætning skabtes der en Hindring for denne Brug af Folkethingets Magt, og saa staaar der fremdeles i Fællesudtalelsen: „Denne grundlovmæssige Forret giver Folkethinget Magt til at umuliggjøre enhver Regjerings Bestaaen, som vil modsette sig dets Bestræbelser, og saaledes efterhaanden at indføre som Regel, at Regjeringen til enhver given Tid repræsenterer de Anskuelser, som deles af Folkethingets Flertal, hvilket med andre Ord er Gjemtensførelsen af den parlamentariske Regjeringsform“. Men nu har maaske det ærede Medlem glemt, at han som Medlem af det forenede Venstres Bestyrelse har været med her i dette Thing til at stille et Forslag til en Udtalelse — jeg erindrer ikke, om det var en Beslutning af Thinget eller en Adresse til Kongen, men i hvert Fald en Udtalelse fra dette Things Side — hvori man vedkjender sig den forandrede Opfattelse paa Grund af de nye Forhold, der vare indførte ved Grundlovsforandringen 1866, at Regjeringen skulde fordres at være i Overensstemmelse med begge Thing. Nu har jeg jo i flere Aar ikke havt med det forenede Venstres Planer og Foretagender at gjøre; jeg har kun været en Tilskuer, men alligevel fulgt med, naar det var mig muligt, paa Grund af fælles demokratiske Anskuelser. Jeg har imidlertid ikke kunnet gaa saa vidt, at jeg skulde være aldeles blind for, at de Forhaabninger, vi den Gang udtalte, den Overbevisning, vi den Gang havde, har Erfaringen vist ikke være grundede. Det ærede Medlem har maaske den Anskuelse, at, naar man blot bliver ved at sige, at man har en vis Indflydelse, saa har man den; men, naar vi have anvendt alle store konstitutionelle Midler, som stode til Thingsets Raadighed, for at bevirke, at dette Thing skulde faae den Indflydelse paa Regjeringens Gang, som vi ønskede, og som vi troede at være berettigede til at fordrø, naar vi hver Gang, vi have gjort et saadant Skridt under det ærede Medlems Ledelse, ere komne til det Modsatte, saa tror jeg ikke, at det længere er henfigtsmæssigt at følge den Politik. Jeg anser det for aldeles usforvarligt at vedblive at lade Befolkningen blive i den Tro, at Folkethinget endnu skulde have den samme Magt som